

Cặp Vợ Chồng Hoàn Hảo

Nguyễn Thạch Giang

Tình bước xuống giường nhẹ nhàng sợ làm động bà xã còn đang ngủ. Sáng nay thứ Bảy nhưng chàng phải đi làm over time. Lúc sắp sửa bước ra khỏi nhà, chợt nhớ, anh quay vô dặn vợ:

– Bà xã, chiều nay ông xã đi làm về có hẹn đi nhậu với mấy người bạn, lỡ say quá bà xã đi đón giùm.

Hường mắt nhắm mắt mở ngồi dậy ngó đồng hồ, mới có sáu giờ sáng. Nàng nói với chồng:

– Bà xã bữa nay không có đi làm, chị Trang có người bạn từ bên Texas qua chơi, mấy bà rủ nhau đánh bài tứ sắc. Ông xã đi làm về ghé chỗ nào kiếm gì ăn. Tụi em chơi tới tối thì nghỉ, có gì điện thoại em đi đón.

Hường qua Mỹ được mấy tháng thì lấy chồng. Mấy người bạn hỏi chị quen anh Tình hồi nào, Hướng cố nhớ mà thật tình không nhớ nổi mình đã quen người đàn ông này ở đâu, hồi nào. Anh Tình là dân miền Tây lục tỉnh, không biết có cày sâu cuốc bẫm gì không mà ai đó có lần nói, cái thằng tướng tá ô dề cục mịch. Nghe vậy, Hướng lắc đầu, thiệt mấy cái chữ nghĩa đó, đời bây giờ không nghe ai nói, cũng đem ra mô tả cái bề ngoài của ông chồng tui cho được. Có người còn nói cái thằng xấu tệ, xấu lạ. Nói người ta xấu thì cũng đủ rồi, lại còn nhấn nhá xấu tệ... xấu lạ. Xấu lạ là xấu ra sao, là xấu không đụng hàng, xấu... không giống ai.

Hường nghĩ bụng, ai nói gì thì nói, kệ họ, kệ tui. Chồng tui, tui biết. Nàng cười một mình, ông bà ngày trước có nói “củi tre để nấu chồng xấu để xài”. Nàng nói với chị bạn, chồng đẹp mắc công ghen bóng ghen gió. Chồng xấu để đi. Hai bà ôm bụng cười. Hướng nói với bạn, nhưng chị ơi nói vậy chớ không phải vậy. Ai chớ cái ông chồng không đẹp trai của em không để gì, ông có tánh hơi ngang ngang bướng bướng. Ông nói cái nào bà xã nói phải thì ông xã nghe theo, còn cái gì không phải thì má mày đừng có cãi.

Vợ chồng người ta thì ai cũng chỉ có một trương mục ngân hàng. Vợ chồng đứng chung ai xài cũng được.

Còn ông xã nhà mình, tiền ai nấy giữ, tiền ai nấy xài. Vợ chồng mà ông giao ước mình bạch, anh lo phần tiền nhà, tiền thuê đất, thuê nhà, tiền bảo hiểm xe cộ. Phần em ba cái bill lẻ tẻ, ga điện nước, điện thoại, tiền chợ, tiền mua đồ xài lật vặt trong nhà. Tuy là giao ước miệng, nhưng hai vợ chồng đã bao nhiêu năm không hề vi phạm cam kết. Lúc đầu Hướng cũng hơi bực. Vợ chồng có hôn thú chớ có phải vợ chồng theo hợp đồng mà ông phân định rạch ròi như thế. Chồng người ta, đi làm về lương bao nhiêu đưa vợ giữ hết. Cần xài chuyện gì nói bà xã đưa cho. Đàn bà giữ tiền thì còn, ông xã lại có máu cá độ, máu ham nhậu. Nhưng ông xã nhất quyết không nghe, thôi, giao tiền cho bà nắm, mỗi lần cần xài, hỏi mệt.

Hường làm nails, nghề này dễ học mau kiếm tiền. Tuần làm sáu bữa, nghỉ ngày thứ Ba. Được cái chủ tiệm là bà chị, đi sớm về trễ không thành vấn đề, cần gì cứ việc nghỉ thoải mái, chị em trong nhà sao cũng được. Ông xã của Hướng là công nhân hãng tiện, làm một chỗ từ hồi cưới Hướng cho tới giờ. Bạn bè làm chung, ai đổi việc đổi hãng, ai bay nhảy mặc ai, anh Tình cứ tà tà làm một chỗ. Làm lâu ngày quen việc, thấy gì cũng dễ, làm gì cũng được. Sếp thấy Tình chịu khó siêng năng cần mẫn nên rất thương. Ưu tiên mọi điều, anh Tình cứ ở đây làm với tôi, tôi còn thì anh còn. Khi nào hãng dẹp tiệm mới cho anh ở nhà.

Hường lấy chồng mấy tháng thì mang bầu. Lúc đi đẻ mấy bà bạn nhiều chuyện đưa bàn tay tính nhẩm. Đếm tới đếm lui như con nít học đếm, mau dữ he, đám cưới đâu mới có 10 tháng. Má ơi, lấy chồng 6 tháng đi đẻ cũng đâu có sao. Cái hôm con gái đầu lòng còn nhỏ xíu mới vừa 6 tháng tuổi, Hướng tay bế tay bồng, tay xách tay mang con khóc con la. Bác sĩ miệng cười tươi báo tin vui, bà có thai hai tháng. Nghe tin chị Hướng muốn té xỉu. Bước ra ngoài ông xã ơi, ông xã ơi chết rồi. Anh Tình xanh mặt:

- Chuyện gì vậy em?
- Bà xã có bầu hai tháng.
- Vậy mà em làm anh hết hồn hết vía. Tưởng gì, ở cái xứ này mà lo ba cái chuyện đó! Em ơi, trời sanh voi sanh cỏ.

Ông xã cười hi hi. Thiệt cái ông này vô tư, ông xã còn nói... làm sớm nghỉ sớm.

Hồi lúc còn ở Việt Nam, hồi cái lúc mới vừa biết để ý người ta, mới vừa biết thương, biết nhớ biết giận hờn, Hướng có quen một thanh niên cùng xóm. Hai bên gia đình, nhà trai nhà gái, đều tán thành cho cặp hoàn hảo này. Cô cậu tự nhiên dẫn nhau đi chơi, đi du lịch đây đó không ai cấm cản không ai thắc mắc điều gì. Hình

như mọi người từ trong nhà cho đến bạn bè bà con lối xóm ai cũng nghĩ hai “tiên đồng ngọc nữ” này sinh ra là để lấy nhau. Nhưng đám cưới thì cả bên nàng và bên chàng không nhắc tới. Khoan. Nhà trai có giấy tờ chờ đi Mỹ. Nhà gái cũng được bảo lãnh và cũng chờ ngày lên máy bay đi Mỹ. Chừng nào qua tới đó rồi tính tiếp. Còn bây giờ, mọi sự cứ giữ y như vậy, ai ở đâu ở đó. Chàng có tên đi trước. Tiệc tiễn đưa linh đình, hôm ra phi trường nhà trai mượn hai chiếc xe van bụi, chở hết bà con cô bác bạn bè lối xóm. Ai cũng cười tươi, xúm nhau chụp hình đủ kiểu. Chàng ra đi nơi quê người xứ lạ, để lại cho người yêu nơi quê nhà một xấp hình. Ôi chao, biết bao là tình. Người yêu ơi, anh có biết. Em không đủ chữ nghĩa để diễn tả cho hết... cái tình yêu này.

Nhưng đường đời muôn lối rẽ. Qua Mỹ đâu chừng hơn 6 tháng nghe tin chàng lấy vợ. Hường còn nhớ rõ, buổi chiều hôm đó lúc hay tin, nàng có cảm tưởng như trái tim tan vỡ, là thật đó, đau, đau lắm, không biết diễn tả ra làm sao đây. Khó thở, giống hết mấy cô nàng trong phim bộ Hàn Quốc. Rồi sau đó, thì lặng lẽ leo lên giường, không ăn không uống, khóc suốt mướt. Khóc từ đầu hôm cho tới sáng vẫn còn khóc. Không biết ngày đó nước mắt ở đâu mà nhiều dữ. Hường nhớ, lúc còn nhỏ, nhỏ lắm không nhớ lúc mấy tuổi, có lần nghe mẹ nói chuyện với một người bạn. Mẹ kể về một chuyện phim mà mẹ rất thích. Phim tình cảm lâm ly bi đát. Phim Pháp do anh chàng tài tử lừng danh Alain Delon thủ diễn. Chàng là một Đại úy quân đội hoàng gia. Nàng là một tiểu thư xinh đẹp, chiều chiều nàng hay đứng trên lầu nhìn chàng sĩ quan bánh bao trẻ tuổi, đẹp trai dẫn một toán lính đi ngang nhà trong nhịp điệu quân hành. Chiều nào cũng vậy. Rồi nàng và chàng quen nhau. Yêu nhau. Một cặp hoàn hảo. Trước khi quen nàng, chàng có dan díu với một bà Bá tước. Sau này, câu chuyện bị phanh phui. Ông Bá tước tức giận, thách chàng đấu súng. Chàng chậm hơn một bước, trúng đạn tử trần. Một buổi chiều, đứng trên lầu, nơi nàng vẫn thường đứng mỗi chiều, cũng một người sĩ quan dẫn đoàn quân đi qua. Vẫn tiếng nhạc quân hành quen thuộc. Nàng không chịu đựng được nữa, nhảy xuống lầu tự tử. Trước khi chết nàng nói:

- Trước khi yêu anh em chưa yêu ai. Và khi yêu anh rồi, em không yêu ai nữa hết. Anh nói anh yêu em nhất trên đời... vậy mà anh chết vì một người đàn bà khác.

Hường chỉ nghe qua một lần mà nhớ mãi. Cứ ước ao có ngày được xem lại bộ phim đó. Chỉ biết nhan đề tiếng Việt là *Tơ Vương Đến Thác*. Hường rất thích những lời đối thoại này. Định bụng lúc sang Mỹ việc đầu tiên là đi tìm người tình năm xưa. Nhất định phải tìm cho ra, dù chàng ở chân trời góc biển hay là ở trong hóc bà tó nào. Hường muốn tận mặt chàng, nghe chàng giải thích lý do đi cưới vợ. Và nàng sẽ bắt chước cô nàng trong phim, sửa đổi lời nói lại một chút: “*Anh nói anh yêu em nhất trên đời... sao anh lại đi cưới một người đàn bà khác*”.

Định bụng như vậy, nhưng khi đến Mỹ việc đầu tiên là Hường đi tìm việc. Qua đến đây rồi thì ai cũng như ai, phải đi làm. Còn ba cái vụ tình cảm lãng nhãng, “ân oán giang hồ” để thùng thẳng, từ từ tính. Và rồi Hường cũng biết người ta ở đâu. Không xa mấy, chỉ cách một tiếng đồng hồ lái xe. Còn có cả số điện thoại. Nhiều lần Hường cầm máy nhấc nút, nhưng rồi không nói gì lặng lẽ gác phone. **Thôi. Bỏ qua. Quên đi. Còn gì nữa đâu.** Người xưa thì nhớ rõ từng chi tiết. Còn người đàn ông đầu ấp tay gối thì không biết là quen khi nào. Vậy mà cũng sống được tới giờ, hai con, một trai một gái. Đứa lớn vừa tốt nghiệp 4 năm đại học, thằng con trai còn một mùa nữa là xong. Tiếng điện thoại reo vang.

- Chị Hường ngủ dậy chưa, chút nữa đúng mười giờ thì tụi mình ráp sòng. Chị Hường làm ơn ghé quán mua giùm em hai ly cà phê sữa đá. Một ly nói họ để cà phê nhiều nhiều, ít sữa. Em thích uống càng đắng càng ngon. Cám ơn trước nha. Rồi. Chút nữa gặp.

Hường tới nơi thì còn thiếu một tay. Bà Liên thì lúc nào cũng đi trễ. Hường kéo chị Trang lại, hai bà nhiều chuyện.

- Sao lúc rày hai ông bà dẫn nhau đi casino hoài phải không?
- Thì buồn buồn không có chuyện gì làm, ổng thì mê kéo máy, lúc này tui thích baccarat không còn mê black jack nữa.

Nhớ hồi lúc mới biết chơi bài black jack, thấy người ta có hai cây bài giống nhau, chẻ làm đôi hai tụ, mình bắt chước, bài có hai thằng Tây cũng chẻ làm hai. Ông đứng gần không nói gì, tới chừng mình kéo một bên lá hai, một bên lá sáu. Cái mười bảy ăn hết. Ông nói mình ngu quá, chơi như bà đem tiền cho người ta ăn. Hường

cười xoa, nhớ lần em mới chơi cũng vậy, bài hai thằng Tây cũng chẻ ra làm hai. Nhưng Hường chỉ kể tới chỗ đó, phần sau không kể sợ chị Trang phân bì chồng mình chồng người ta. Hôm đó anh Tình cũng đứng gần bên, chị Hường đưa mắt nhìn, ngờ ý em làm như vậy có đúng không. Anh Tình nói, tuy bà xã, thích sao chơi vậy. Cờ bạc mà, ai biết được, hên xui. Thương ông chồng tui ở chỗ đó. Bởi vậy có giận thì giận chút, chớ thương ông trăm bề, hai vợ chồng hạp tánh, hạp tinh, hạp đủ thứ.

Chị Trang hỏi:

- Vậy chớ anh Tình còn mê cá độ không?
- Còn chị ơi, bỏ đâu được. Lúc rày còn thêm màn cá độ banh dứa hấu.
- ??? .
- Football thì ông nói cà na, còn basketball thì ông nói dứa hấu. Có ông chồng tứ đồ tường cũng vui. Nhưng hai đứa tui em giao hẹn, có chơi thì chơi chừng mực vừa phải. Có tiền thì chơi không tiền thì thôi, tuyệt đối không vay mượn không cầm đồ bán đạc.
- Ông có nghe không?
- Có. Không đến đâu. Có khi em đi theo ông vô quán, ông ngồi coi game football, em ngồi cạo số.
- Cạo số?
- Số cạo đó, chị không biết à?
- Hai vợ chồng bà này thiệt tình là đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn.

Đánh được mấy chén bài thì có chuyện. Bà Liên xé đôi không chịu đền. Bà nói xé đôi thì bài người ta té rác, thiệt thòi người ta mà còn bắt đền.

Không chịu đền thì nghỉ.

Nghỉ thì nghỉ. Thiệt tình mấy bà lần nào chơi cũng cãi. Còn sớm chán. Hường rủ chị Trang hai chị em mình đi massage.

- Đàn bà đi massage? Được không?
- Chị ơi, xứ này ai cũng như ai, vô đó thấy đàn bà còn đông hơn đàn ông là đằng khác. Chị đi theo em lần này cho biết, đã lắm.

Hường bắt đầu ghiền cái vụ massage này từ hôm đi theo ông xã. Nhưng thường nàng chỉ chọn foot massage chứ không phải body massage như lần đầu đi với chồng.

Ông xã của tui cũng thiệt là vui, mình lần đầu bước vô mấy chỗ đó có hơi ngập ngừng, thấy ngại kỳ kỳ làm sao. Ông tự nhiên chọn phòng có hai giường dành cho cặp hoàn hảo. Phòng để đèn mờ mờ nhạc nhẹ êm dịu. Vừa bước vô thì ông cười tuốt tuột. Cười đồ ra đi em. Mình tưởng phải mặc đồ lót. Không. Cười hết. Đâu có gì mà mắc cỡ, bà xã. Ở đây hay ở đâu ai cũng như ai. Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Một cặp nam nữ bước vô nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Bà xã nằm sấp úp mặt xuống như ông xã như vậy nè. Mình tưởng người nam sẽ đấm bóp người nam, người nữ phục vụ người nữ. Không, cô gái thì lo cho ông xã, còn anh chàng thanh niên thì massage cho mình. Nhớ hồi nhỏ ở Việt Nam có thấy mấy người đấm lưng cho ông ngoại hoài. Ông ngoại nằm sấp, ông thợ vừa đấm vừa bóp, kêu lộp bộp. Còn ở đây, anh chàng này lấy dầu thoa lên người, bàn tay nhẹ nhàng nhẹ nhàng. Xong phần nằm sấp rồi đến nằm ngửa. Anh chàng cũng lấy dầu xoa khắp người bàn tay nhẹ nhàng nhẹ nhàng.

- Bà xã thấy sao, thích không?

Thiệt là tình. Kể mấy chuyện này chắc chị bạn sẽ nói hai ông bà thiệt là đồng vợ đồng chồng. Không biết chừng bữa nay sẽ nói ông ăn chả bà ăn nem.

Đang nằm coi phim thì ông xã gọi Hường đi đón. Quán nhậu Phố Đêm... đèn mờ giăng giăng quen thuộc. Đến cửa quán đã nghe ồn ào tiếng mấy cha nhậu xin hát hò vang lộng. Hường gọi phone, ông xã nàng nói em ngồi chờ chút. Anh đang hát karaoke. Dân nhậu bắt đầu lai rai ra về. Có mấy thanh niên tự nhiên kéo quần ra tè tại chỗ đậu xe. Hường ngồi trong xe chắc họ không thấy, mà có thấy thì đã sao? Hường nghĩ quán nào mà không có restroom, chắc mấy ông này thích ngoài trời mát mẻ. Cảnh sát tình cờ đi ngang không biết có cho ticket? Chưa thấy ai bị phạt vì tội đứng đái ngoài đường. Sau cùng thì ông xã Hường bước ra.

- Bà xã có nghe ông xã hát không?
- Hường chẳng mấy để ý, cũng nói để ông xã vui:
- Ông xã hát bài gì vậy?
  - Một nửa đời em. Trong quán có cô tiếp viên hát bài này hay lắm. Lúc nào cũng một nửa đời em.

Ông xã Hường như còn say men nhậu, đôi mắt mơ màng, tay chân múa máy... Hát trong quán chưa đã, ngồi trong xe hát tiếp. Có mấy người đi xe gần bên thấy vậy đưa ngón tay cái ý nói mày hát hay lắm... mà không biết họ có hiểu gì không.

Vừa bước vô nhà là Tình muốn leo lên giường.

- Ông xã đi tắm chút cho mát. Em luộc mì gói hai đĩa mình ăn.

Tình chiều vợ. Bả có tật, tối ngủ là bắt mình đi tắm.

Hường áp má chồng. Thích cái mùi rượu thoang thoang. Râu buổi tối mọc lún phún. Cọ cọ thấy hơi đau mà thích. Thích cái cảm giác cọ râu ông xã. Hường nhẹ nề môi kề bên môi. Muốn có một nụ hôn thật lâu thật dài.

- Sao vậy anh, sao lúc này ông xã làm biếng quá à nhe. Làm qua loa cho có như là để trả nợ quỷ thần.

Tình ôm siết vợ bàn tay mân mê:

- Thích không.
- Thích.
- Cho bà xã mang bầu nhe.

Hường cười khúc khích sượng tê:

- Ông xã mà làm bà xã mang bầu, muốn gì em cũng chịu. Thiệt đó.

Hường tưởng chàng muốn cởi áo của nàng, nhưng sao ông xã cởi hoài mà cũng không xong. Nàng nhõng nhẽo:

- Sao vậy anh?
- Bà xã có biết chuyện chú Tư Cầu không? Chú Tư Cầu là trai mới lớn miệt vườn. Có người yêu là cô Phấn. Khi màn đêm buông xuống, hai người dẫn nhau ra chỗ vắng nói chuyện tâm tình. Cô Phấn là gái mới lớn, chưa biết gì, không dám cho trai cầm tay cầm chân. Chú Tư Cầu phải năn nỉ ỷ ôi, vòng vo tam quốc ba điều bốn chuyện cho cô Phấn xiêu lòng. Tới chùng mân mê định cởi áo của nàng, bà má xuất hiện, *Phấn ơi đi về ba biểu*. Ngày hôm sau cũng vậy, lúc chú Tư Cầu sắp sửa cởi áo cô Phấn, em cô Phấn xuất hiện, *chị Phấn ơi về nhà má biểu*. Cái điệu đó ngày nào cũng như ngày nấy. Tới phút cụp lạt, ai cũng hồi hộp chờ đợi coi chú Tư Cầu có làm ăn gì được không thì có người xuất hiện. Độc giả chờ hoài chờ tới bảy ngày mà chú Tư Cầu cũng chưa cởi xong cái áo cô Phấn. Chú Tư Cầu nổi tiếng khắp Nam kỳ Lục tỉnh.

Chị Hường cười khúc khích, nhủi nhủi mặt vào nách anh Tình:

- Ông xã nói chuyện có duyên ác. Rồi bây giờ ông xã định bắt chước chú Tư Cầu hay sao?
- Bà xã ơi bữa nay ông xã hơi mệt, buồn ngủ quá. Bữa khác đèn bù gấp đôi.
- Không có được, lúc này ông xã làm biếng quá. Học trò thức dậy trả bài, không được trốn học.
- Cô giáo ơi học trò không thuộc bài.

Chị Hường vuốt ve ông xã:

- Học trò ngoan, học trò cứng, ráng trả bài, chỗ nào không thuộc, cô giáo nhắc.

Anh Tình đôi mắt lim dim mơ màng:

- Cô giáo này chắc là cô giáo Thảo?
- Không thêm tên Thảo đâu, chớ bộ Hường của anh không đẹp sao.

Tình ôm chặt bà xã, hôn nhẹ:

- Không chịu làm cô giáo Thảo hả?
- Không.
- Cô giáo Thảo nổi tiếng lắm đó em. Ai cũng biết.

Hường sung sướng khi được chồng ôm chặt. Nàng chờ đợi. Lâu lắm mới có phút giây này. Chả bù khi xưa, chờ hoài, đèn phát sợ. Hai năm hai đứa con, cứ mỗi lần lên giường là tui run, sợ mang bầu. Giờ muốn mà không có. Biết vậy hồi trước đâu thêm kiêng cử. Xả lảng sáng về sớm.

- Ông xã ơi, để em nói cái này cho nghe. Ủa sao em ru bà rù?

Hường ngồi dậy hai tay lắc lắc ông chồng. Ngủ thiệt hả, sao mau vậy, mới đó mà đã ngủ khi. Bó tay. Đã đành là làm sớm nghỉ sớm. Nhưng mà có sớm thì cũng sớm vừa vừa, có đâu mà sớm quá như vậy.

- Ông xã! ông xã! để em nói cái này cho nghe nè, vui lắm.

Hết cách! Vậy mà ông nói làm cho tui mang bầu. Cái điệu này hoài mười năm... cũng chưa đẻ.